

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

XIX. V. teneat[ur] homo, cu[m] peccauit, illud peccatu[m] statim, & sine
omni mora co[n]fiteri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

fit ibi aliquod Sacramentum, sed instruendi sunt & docendi.

Cum homo non statim post usum rationis teneatur sumere Eucharistiã; quomodo statim post usum rationis obligatur precepto Confessionis? *Quæstio XVIII.*

PRIMO respondeo, quod aliquem habere, vel non habere usum rationis, nõ potest certò sciri, nisi quibusdam coniecturis; quæ, si probabiles sint, ac vtcunque arguant ad esse usum rationis, tenetur puer cõfiteri; quia nullũ est periculum in peccatorũ Confessione, etiã ante usum rationis. Ad Eucharistiam autẽ tantisper nõ admittuntur accedere, dũ liquidò constet, eos usu rationis pollere, idq; ne vlla Sacramento fiat irreuerentia.

SECUNDO dico, quod vsus rationis nõ in omnes omninò res primò vim suã exerit: Potest enim quis cognoscere vnum, & non aliud: Nam prius peruenit puer ad tempus, quo potest iudicare de peccatis mortalibus; quàm intelligere tanti Sacramenti mysteriũ, in quo continetur Corpus Christi; quod tamen credere & discernere debet is, qui sumpturus est Eucharistiam.

Teneturne homo, cum peccauit, illud peccatum statim, & sine omni mora confiteri? *Quæstio XIX.*

Caput I. De Necessitate

Responsio. **E**T si vehementer expedit, continuò, post peccatum mortale admissum, confiteri: vnanimis tamen est omniù Doctorum consensus, neutrum ita necessarium esse, vt, si differatur in tempus, ab Ecclesia præfixum, peccator noui criminis reatù incurrat. Nam affirmatiuè præcepta, licet semper, hoc est, sine fine obligent: at tamen non statim, neq; pro semper (vt loquuntur) hoc est, sine vlla intermissione ad sui obseruationem nos obstringunt, qualibet oblata opportunitate; sed tantùm tempore, ab Ecclesia præfixo, vel quando necessitas postulat, si nullũ præfixũ sit tempus. Exemplum clarũ est de suscipiẽdo Baptismo, de danda eelemosyna, de prædicanda fide, atq; de aliis compluribus, quæ absq; noui peccati reatu differri queunt.

Verũ, quod valdè consultum sit, atque aded multis peccatoribus tantũ non necessariũ, admissa peccata primo quoq; tempore cõfiteri, pluribus rationibus suaderi potest.

PRIMO: Quotquot Cõfessionis medellam ad salutem necessariam prorogãt, æternæ dånationis periculo sese exponunt. Est autem periculum istud geminum: Vnum, quia morte nihil est incertius: Vnde in Ecclesiastico: Ne tardes conuerti ad DEVM, nec differas de die in diem: Subitò enim venit ira illius, & disperdet te in tempore vindictę. Alterum, quia vnum peccatũ, aliud inducit, si non illicò per pœnitentiã tollatur, iuxta illud Gregorij: Peccatũ, quod per Pœnitentiã

Ecclj. 5.

nitentiã non diluitur, mox suo pondere in aliud trahit. Ne ergo per Confessionis procrastinationẽ, scientes & prudentes in horũ periculorum alterũ labamur: vehementer expedit, vt primo quoq; tempore, primaq; oblata oportunitate, salutis nostræ consulamus. Si enim salutis nostrę securi in eiusmodi discrimine perseueremus: meritò in eo perire iudicabimur, iuxta illud: Qui amat Eccle. 3. periculum, peribit in illo.

SECVNDO, quamuis peccator non comittat nouum peccatum, non continuò expians illud per confessionẽ, cuius est reus: sæpenumerò tamẽ euenit, vt ipsi, tanq̃ multa alia cõmisisset, imputetur: Fieri enim vix potest, quin aliquis per peccatũ lethale, gratia spoliatus, in multa alia mortifera incidat, à quibus per Confessionis beneficium recuperata gratia, facilẽ se præseruãssæt. Quãobrem vtilissimũ fuerit, absq; mora, peccatũ maculã pœnitentiæ Sacramento eluere: cũ, ne procliuiiores ad peccandũ reddamur; tũ etiam, ne peccatũ dudum cõmissum, quod aliorũ quodammodò existit causã, propter nostram in eo perseuerantiã grauius à DEO æstimetur, acerbiusq; puniatur.

TERTIO, si necessarium est, vt, quoad eius fieri potest, omne omninò vitemus peccatum, tam lethale, quàm venia dignum: an quisquam negauerit, peccatorem se dignum facere, si ad primam quamq; occasionem se

Caput I. De Necessitate

criminū, quibus colligatur, pedicis extricet? Certè, vt fur optimè salutis suæ consulit, si re alienam apud se detentam, primo quoq; tēpore vero Domino restituit, qua sine restitutione, nulla spes est remissionis peccati; ita consultissimū est, dicam audaciū, imò propè necessariū est, vt reus per Exhomologationem peccatorum Sacerdoti factam, se ab eis liberari satagat; quandoquidem non est alia salutis tabula post naufragium, quàm Absolutionis Sacramentum. Quòd si quis in peccato perseuerare proponat; is non solum nō peccati reatum incurrit hoc nomine; sed tūm D E V M, tūm seipsum videtur odisse. D E V M quidem, dum ipsi præfert creaturam; seipsum verò, dum spontè diabolicum seruitutis iugum nō excutit, cū potest; reus æternæ damnationis permanens.

Fruetus acceleratē Confessionis,

QVARTO, neq; exiguus ille est fructus acceleratē Confessionis, quòd peccatum recens, & quasi adhuc flagrans, dum se peccator ad id confitendū comparat, maiorem de eo contritionem, quàm si diu præterisset, excitat; anima quoque propter præsens vulnus, dum eius, vel ante, vel in media Confessione liberat atq; expendit grauitatē, multò redditur aptior ad consequendū contritionem, illudq; detestandum, quàm vnq̄ postea erit. Videmus enim plerisque vsu venire, vt quò diutiùs in cœno peccati voluantur: eò sint tū ad verum peccatorū odium imbibendum, con-

contritionemq; veram consequendam imbecilliores, tùm etiam ad Confessionem peragendam tardiores. Quæ res eiusmodi procrastinatoribus non simplex creat periculũ. Primum, dum neq; de patrato dolere scelere, neq; ipsis statutũ est adhuc cõfiteri; periculum est, dum eius subit recordatio, vt ipsi sibi hoc in peccato placeant, quæ res eos nouo obstringit peccato. Alterum periculũ est, ne, quod præcessit peccatum, multorũ aliorum existat causa. Ac demũ metuendum est, ne peccata peccatis cumulando, in multorum veniamus obliuionem, quibus incommodis omnibus occurrimus, si recẽti vulnẽri præsentem adhibeamus medelam, ac peccatũ quomodocunq; cõmissum sine intermissione Sacramento Pœnitentiæ diluamus.

QVINTO, in Deuteronomio, & alibi, Deut. 22. extat præceptum charitatis, vt, si viderimus asinum proximi sub onere iacentẽ, non pertranseamus, sed eũ subleuemus. Igitur, cùm peccator subiaceat oneribus peccati; maiori multò ratione tenetur ex charitate, ad seipsum habenda, se illicò subleuare. Remedium autem à DEO institutum, quo possit homo à peccato resurgere, est Confessio Sacramentalis. Igitur ad eam continuò post peccatum est confugiendum.

Tenetũrne homo de iure Diuino in articulo mortis confiteri?

Questio
XX.

C 5

Tene-